

er saa reaktioner i sin Betragtningssaaade, at han allerede vil gaa bort fra de forskellige Fordringer, som i den senere Tid ere indtraadte, og ønsker, at Konsulatsafgiften skal opkræves paa den gammeldags Maaade, som en ligefrem Betaling for hver enkelt ydet Tjeneste. Det er jo et Spørgsmaal, som allerede ved Konsulatlovens Vedtagelse har været fremme her, og som er blevet tilstrækkelig belyst, at hvis Betaling skulde erlægges for hver enkelt ydet Tjeneste, maatte den Afgift, der skulde erlægges, hvis den skulde have noget at betyde, være saa ganske overordentlig stor, at jeg tror, det rette maa blive, at vi ordne os ligesom ved et Assuranceelskab, hvor Risikoen fordeles paa mange Hænder og kun en lille Præmie tages, under den Betragtning altsaa, at den ydede Tjeneste rundt om ved Ulykker jo kan falde paa et Sted den ene Gang og paa et andet Sted den anden Gang. Jeg kan unægtelig heller ikke andet end forbauses over, at det ærede Medlem mente, at Skibsafgifternes Ophævelse ikke var et stort Held for Sejlskibe.

Jeg kan altsaa modtage de af Udvalget eller dets Flertal stillede Vædringsforslag Nr. 1, 2 og 3. Derimod kan jeg ikke modtage det af Mindretallet stillede Underændringsforslag under Nr. 4. Jeg ser nemlig ikke, der er tilstrækkelig Grund til ogsaa at gaa til en Medsættelse for Dampskibene, fordi man er gaaet til Medsættelse for Sejlskibene. Hvad de af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Trier) stillede Underændringsforslag angaar, skal jeg sige, at jeg ikke har noget mod de sproglige Rættelser at indvende.

Formanden (Sofus Høgsbro): Folketingsmanden for Ribe Amts 2den Valgkreds (Bluhme) har Ordet for en kort Bemærkning.

Bluhme: Det er kun over for det ærede Medlem fra Frederiksborg (S. Hage) jeg ønsker at sige, at de to Ting aldeles ikke falde sammen. Om den Afgift, som maa svares til Konsulaterne, og som det ærede Medlem er enig med mig i i Virkeligheden er en Næringsafgift, skal svares af Skibsarten eller skulde lægges over paa Eksportørerne, paa Landbruget eller paa Konsumenterne, det kan ikke blive det samme. Skibsarten kan ikke saa højere Fragter, end Verdensmarkedet giver; men vi kunne lette Skibsarten ved ikke at lægge større Afgifter paa den, end at den kan tjene noget mere og konkurrere og udvide sig noget mere, end nu er Tilfældet. Lægge vi bestandig højere og

højere Afgifter paa den, samtidig med at den ikke faar højere Fragter, er det til Skade for vor Eksport og vor Import; i det hele taget for vore Erhverv.

Formanden (Sofus Høgsbro): Folketingsmanden for Frederiksborg Amts 2den Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

S. Hage: Ja, det at slippe for en Udgift eller have en Indtægt, det kommer vel ud paa et, og det var dog egentlig det, det ærede Medlems Replik gik ud paa. Naar Skibene skulle føre Varerne over for en bestemt Pris, som bestemmes af Verdensmarkedet, og de saa slippe for en Afgift, have de jo en forøget Indtægt, det er dog sikkert nok. En af Parterne maa tjene; ellers man Afgiften, tjene Skibene, og gør man det ikke, saa tjener Statskassen. Det er de to Parter, der komme til at dele, og der kan jo dog ikke være Tale om at regne med samme Tal to Gange. Er Staten paa Skibene derfor moderat, er en Vættelse urimelig.

Trolle: Naar jeg har bedt om Ordet, er det særlig, fordi jeg synes, at det ærede Medlem fra Frederiksborg (S. Hage) i Dag har været lidt haard ved Søneringen. Jeg tror nemlig ikke, at man skal betragte Søneringen i Forhold til andre Næringer her i Landet, naar man skal være retfærdig. Man skal, som det ogsaa er anført af andre ærede Talere, betragte den i Forhold til dens Konkurrenter og til dens farligste Konkurrent i Udlandet, nemlig England. Denne Betragtningssaaade har ogsaa tidligere været gjort gældende her i Tinget ved 2den Behandling af Lovforslaget om Konsulatsafgifterne den 23de Marts 1893, hvor den ærede Ordfører, som i Dag har talt for denne Forandring, udtalte følgende: „Derimod maa det erkendes, at de engelske Skibe ere stillede væsentlig gunstigere; for deres Vedkommende opkræves der nemlig ingen eller saa godt som ingen Konsulatsafgift. Jeg gentager, at jeg for mit personlige Vedkommende vilde ønske det for det heldigste, om vi i denne Henseende stillede vore Skibe, ligesom England stiller sine, og overhovedet helt fritog vore udenlandske Skibsart for Afgift til Statskassen. Det maa jo erkendes af alle, at der ikke er nogen Erhvervsgræn, i hvilken den almindelige Konkurrence mellem Landene gør sig i den Grad gældende som just i den internationale Skibsart.“ Med Hensyn til hvad der i Dag er anført af andre ærede Medlemmer om alle de Vættelser, der ere indførte for Skibsarten i de senere Aar, skal